

CASAL DE JUBILATS DE SALT

la farga

ANY VIII • NÚM. 80 • SETEMBRE 1986

XII.^a Diada del Jubilat a Salt

A mitjan agost, el Conseller de Sanitat de la Generalitat, Dr. Laporte, va venir a Salt, fent una visita oficial per primera vegada.

La visita va ser sens dubte positiva, ja que va confirmar la construcció d'un nou Centre d'Assistència Primària que substituirà l'actual ambulatori del carrer Major, que ha quedat insuficient per a les necessitats de la nostra vila.

Salvador Sunyer mostrà al conseller els terrenys on s'emplaçarà el C.A.P. (Foto CARLOS SANS).

que a porta tancada amb l'alcalde de Salt, era el de la fluoració de l'aigua potable, si bé es va quedar al tinter.

Com ja és sabut, el Consistori encara no ha plantejat la renovació del ple i

els possibles».

El conseller Josep Laporte va parlar també del nou ministre de Sanitat i Seguretat Social del Govern de l'Estat manifestant que encara no havia tingut cap tipus de contacte amb ell i que esperava fer-ho telefònicament la propera setmana. Així mateix declarà que li

Miércoles
13 de agosto de 1985

SALT

No hi haurà pressions per a la fluoració de l'aigua

Laporte confirma la construcció d'un C.A.P. a Salt

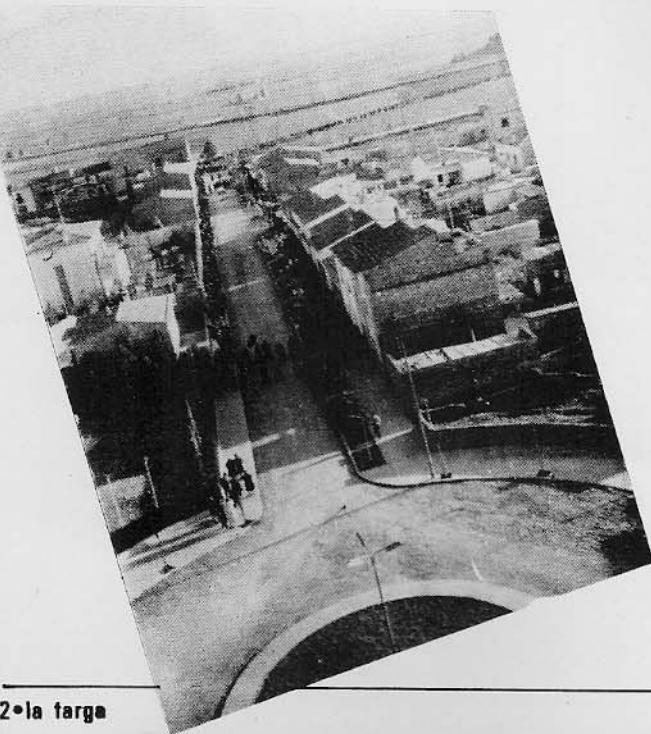
El conseller Laporte, en un moment de la seva visita a l'actual ambulatori de Salt. (Foto CARLOS SANS).

«Celebro que amb motiu de la meua primera visita oficial a Salt pugui anunciar l'inici de l'obra del nou Centre d'Assistència Primària en un futur immediat. Crec que és una necessitat per tal d'atendre com cal una població tan nombrosa i encara en període de creixement». Amb aquestes paraules signava el conseller de Sanitat de la Generalitat, Josep Laporte, en el llibre d'honor de l'Ajuntament de Salt en la visita que ahir realitzà a aquesta localitat i en la qual anuncià oficialment la propera construcció d'un C.A.P.

que acolliran aquest servei sanitari. ▲

Visita a l'actual ambulatori

Josep Laporte, acompanyat per les autoritats locals, feu una visita a l'ambulatori que en aquests moments funciona a Salt. L'alcalde de la vila, Salvador Sunyer, el re-

El febrer de 1961 a Salt va tenir lloc el que aleshores es batejava com la Santa Missió. De cares a oferir una visió retrospectiva del poble, vegem aquesta fotografia del carrer Dr. Fleming l'esmentat any.

No hi havia la zona esportiva i a Salt es feien encara pallers. Salt era molt més poble que ara, sense blocs ni gratacels. I el solar a la dreta, avui un desafortunat bloc de pisos, no era encara edificat.

Espigolant.....	2
<i>Editorial</i>	
Mn. Ramon Oller:	
Benvingut a Salt.....	3
<i>La Vida del Casal</i>	
Vetllades d'estiu 1986.....	4 i 5
<i>Esports a La Farga</i>	
Ja hi tornem a ser.....	6
<i>La Gallineta</i>	
Joves, anys 80.....	8
<i>Jocs Florals del Centenari</i>	
L'ahir no s'oblida.....	9, 10 i 11
<i>A cau d'orella</i>	
El goperut de les Deveses... 	12 i 13
<i>Imatges</i>	
Dues o tres coses que voldria dir... sobre l'Estiu.....	14
Cartes a La Farga.....	14
<i>Farga Làctica</i>	
Retolació comercial als carrers de Salt.....	16
<i>Col.laboració</i>	
La Festa de l'arbre.....	17
<i>Rialles d'aquí</i>	
Imparables.....	18
L'acudit foll.....	19

Edita: Casal de Jubilats de Salt

Consell de Redacció: Lluís Mateu, Quim Pla, Miquel Casellas, Narcís Burch, Guillem Terribas, Martí Fita, Joan Boada, Ventura Pau, Jaume Bosch, Joan Ros, Josep M.ª Macias, Francesca Laguarda, Emili Gispert, Antoni Peruga, Josep M.ª Oliveres i Manel Lladó (fotògraf).

Han col.laborat: Josep Guardiola, Neus Vila i Figareda, S.E.R.S., Eva Escuin, M.ª Mercè Sánchez, Carme Carbó.

Compaginació i diseny: Manuel Mesquita.

Correcció: Antoni Rusalleda.

Administració: Miquel Casellas i Josep Cebrian.

Distribució: Josep Gassiot, Pitu Geli i Josep Cebrian.

Tiratge: 1.300 exemplars.

Redacció: Passeig Verdaguer, 1 Tel. 23 04 98 SALT.

Impressió: Pagès Impremta-Anglès.

Dipòsit Legal: Gi-356/79.

La Farga no es fa responsable dels articles signats que apareixen en la revista, responsabilitat que recau en els seus autors.

Mn. Ramon Oller: Benvingut a Salt

L'arribada d'un rector nou al nostre poble és una notícia que només es dona de tant en tant.

Al llarg dels darrers trenta anys, la Parròquia de Sant Cugat ha tingut tan sols tres rectors: Mn. Sebastià Puig, Mn. Joan Riu i Mn. Lluís Caritg.

La col.laboració entre el Casal i la Parròquia donà precisament com a fruit el naixement de la nostra entitat. Els avis que jugaven a petanca a la Plaça Verdaguer foren acollits, durant els freds de l'hivern, per Mn. Joan Riu als locals de la Rectoria. D'aquí en naxeria el Casal de Jubilats, primer molt modestament i amb uns locals primaris, després, l'entitat es convertiria en un dels principals puntals del poble.

Amb Mn. Lluís Caritg, l'entitat va trobar sempre col.laboració. En aquests anys, es van portar obres d'ampliació importants al Casal. També la seva activitat va créixer extraordinàriament. I l'espai del Casal, recordem-ho, fou edificat en terrenys del bisbat, i les pistes de què gaudeix l'entitat són terrenys cedits per la parròquia.

A més Mn. Lluís ha estat sempre un col.laborador assidu de LA FARGA, i també del programa que cada any edita el Casal.

El Bisbat ha designat ara a Mn. Ramon Oller com a nou rector de la parròquia de Sant Cugat de Salt. Primer de tot, LA FARGA, en nom del Casal, li vol donar la més cordial benvinguda. Una benvinguda que es fa també extensiva al nou vicari Felip Hereu.

Mn. Ramon no és pas estrany per a molts de nosaltres, redactors de LA FARGA. Hem coincidit amb ell, fa alguns anys, en trobades i reunions. Podem dir coneixent-lo, que és una persona treballadora, senzilla, oberta, dialogant... Una persona preocupada pels problemes del poble, sensible als problemes socials... Mn. Ramon ha treballat intensament amb el jovent (Escoltisme, Mijac, Grups d'Espai...) i coneix perfectament la problemàtica tant dels joves com dels adults de la societat d'avui.

A Mn. Ramon li oferim les pàgines de LA FARGA perquè restin obertes a les seves col.laboracions i opinions.

Per altra banda, estem segurs que els lligams entre el Casal i la Parròquia es refermeran encara més en bé de totes dues institucions. La data de l'arribada de Mn. Ramon (8 de setembre) coincidia precisament amb la Setmana del Jubilat a Salt. Una data i un senyal que hom no pot oblidar.

L'equip de Redacció

Vetllades d'estiu 1986

Dins l'extens programa d'activitats preparades pel Casal per aquestes Vetllades, comentarem breument els aspectes més destacats de cada una:

CINEMA: 11-7-86, amb la col·laboració de la secció de Cinema del Patronat Parroquial varen oferir la pel·lícula «VOLVER A EMPEZAR», que va plaure molt al nombrós públic assistent.

TEATRE: En principi estava programat pel dia 19 de juliol, però degut que la 1.ª Actriu del Grup fa de Policia Municipal a la Jonquera i aquell dia es va calar foc als boscos, els seus deures no varen permetre de posar l'obra en marxa, la Junta a corre-cuita va organitzar un ball en substitució. Finalment, el dia 9 d'agost es va presentar l'obra «AQUÍ NO PAGA NI DÉU» pel Taller de Teatre de Figueres, peça còmica que va fer riure de valent al nombrós públic assistent.

SARDANES: Amb la valuosa col·laboració de Salt Sardanista, la COBLA FARNENSE va oferir una airosa audició de sardanes que va congregar unes 400 persones, molts a ballar i molts a parar la fresca.

I.ª FESTIVAL DE CANÇÓ: Aquest any hem engegat aquesta experiència de donar oportunitat de fer-se conèixer als cantants novells; varen col·laborar en l'organització **Ràdio Salt i Xevi Planas**. Els guanyadors varen ser el duo «Bernat i Raimon».

IX.ª CANTADA D'HAVANERES: El dia 20 d'agost el Grup Jacomet va oferir-nos una gran vetllada d'havaneres que va comptar amb l'assistència del Sr. Carrera, President de la Diputació, acompanyat de l'Alcalde de Salt, Sr. Sunyer i altres autoritats locals. Com sempre, la Caixa, va donar suport a aquesta Cantada i la resposta dels socis i veïns va ser multitudinària.

Revetlla de St. Joan

Aquest any la revetlla va ser sonada, el sopar va ser servit a fora al pati, cosa que va fer possible que s'hi apuntés tothom que hi estava interessat, i en Samuel ens va oferir una sessió de ba-

llables «d'aquí t'espero», en una bonica pista de parquet que l'Emili Crous ens va muntar a les pistes. La festa va anar d'allò més bé i tothom va sortir-ne amb ganes de tornar-hi l'any vinent.

Setmana del Jubilat a Salt - Del 8 al 14 Set./86.

Amb motiu de celebrar el dia 14 de setembre la XII.ª Diada del Jubilat a Salt, el Casal va organitzar tota una sèrie d'actes durant la setmana, que comentem a continuació.

CAMPIONAT DE BOTIFARRA: Dels dies 8 al 12, a les 4 de la tarda, es va disputar el Campionat de Botifarra, per sistema lliga. Resultà guanyadora la parella Jaume Ros-Antoni Peruga i en 2.ºn lloc Carles Olivé-Enric Fita, en 3.º lloc Casadevall-Pujol, tots ells varen ser obsequiats amb un Trofeu i a tots els participants se'ls va lliurar una medalla commemorativa.

CAMPIONAT DE BRISCA: Del 8 al 12 i també a les 4 de la tarda, amb participació majoritàriament femenina, es va disputar el Campionat de Brisca, amb moltes parelles inscrites. La classificació va ser la següent: 1.ª Paula Font-Maria Peruga, 2.ª Conxita Salló-Quimeta Cervià, 3.ª Enriqueta Alech-Magdalena Bataller, 4.ª Conxita Puig-Teresa Esparraguera. El dia 14 durant el Dinar de Germanor, el Sr. Anglada, patrocinador del Concurs va fer entrega a les quatre parelles primeres classificades de valuosos trofeus i una medalla commemorativa a cada un dels participants.

BALL QUINZENAL: El dia 13 de setembre, dins la Setmana del Jubilat es va reprendre el Ball quinzenal, amb més públic que mai. Després del període de vacances els socis van agrair la tornada d'aquesta activitat.

XII.ª Diada del Jubilat a Salt

A partir de les 7'30 del matí, va començar el CAMPIONAT PROVINCIAL DE PETANCA PER A JUBILATS, amb la participació d'invitats de les comarques gironines. Els guanyadors del concurs varen ser els següents:

General: Díaz-Fraixino-Sencianes de Les Bernardes. Fernández-Casanovas-Alech del C.P. Salt. Bohigas-Boo-Noguer del C.P. Salt. Cañigueral-Turon-Lloveras del C.P. Cassà de la Selva.

Consolant: Cabezas-Rodríguez-Martín del C.P. Salt. Melció-Güell-Parés del C.P. Cassà, Serra-Busquets-Masdevall del C.P. Salt.

Tots ells varen ser obsequiats amb valuosos trofeus cedits per la firma A. Gassol, que varen lliurar els Srs. Portabella i Fita, representants a la Festa del Casal.

A les 10'30 del matí amb la col·laboració de Salt Sardanista, la Cobla Baix Empordà va delectar els assistents amb una audició de Sardanes, davant del Casal.

A les 12 del matí vàrem assistir a l'Església Parroquial de Sant Cugat a la Missa amb la participació de la Cobla Baix Empordà, que va acompanyar els

cants. Mn. Ramon Oller en la seva homilia va desitjar-nos a tots una bona festa. Acabada la Missa, tres autocars varen traslladar els assistents cap a l'Aeroport, on en el seu espaiós Restaurant, es va celebrar el Dinar de Germanor, que va aplegar 640 persones. Varen presidir el dinar Emili Crous i Sra., Salvador Sunyer i Sra., Alfons Moré i Sra. Mn. Ramon Oller, Sr. Portabella i Sra., Sr. Fita i Sra. i Josep Cebrián.

Després del dinar es va procedir a l'homenatge als AVIS de la diada que varen ser la FLORA DURAN DURAN, nascuda el 4-9-1900 i en JOSEP MAS-SACHS SAYOLS nat el 4-3-1901; ambdós varen ser obsequiats amb un rellotge gravat amb la data i el motiu, i l'Àvia també amb un ram de roses.

A continuació, el Sr. Crous va retre homenatge en nom de la Junta del Casal, a l'anterior President Sr. Josep M.ª Macias i Colom, i a la seva esposa Dolors Gamundi Canals, a qui va fer entrega d'una placa en reconeixement de la seva valuosa tasca a favor del Casal, oferint també un ram a la Sra., el Sr. Macias visiblement emocionat, va donar les gràcies a la Junta per la seva iniciativa.

Seguidament, varen dirigir unes paraules a tots els presents l'Emili Crous, President del Casal, l'Alfons Moré, Diputat Provincial que representava el President de la Diputació i l'Alcalde Sr. Salvador Sunyer.

Seguidament, el Conjunt MARACA i MARXA va engegar un animat Ball que va congrega gran nombre de ballarins a la pista. La Junta va organitzar tres concursos de ball, Tango, Vals i la Patata, que junt amb un lluit Ball de Ram, varen donar espectacularitat i animació a la vetllada.

Acabada la vetllada, els autocars varen retornar-nos a Salt, donant per acabada la nostra Festa Major.

Concurs de treballs manuals 1986.

Com cada any el Casal va organitzar amb motiu de la Festa Major, un

Concurs de Treballs manuals per a tots els socis, aquest any hi ha hagut més participació que mai, amb la presentació de més de 50 treballs diferents, motiu pel qual la Junta vol felicitar tots els socis que hi han participat, i al mateix temps encoratja a la resta per a l'any vinent.

Amb els treballs presentats es va muntar una exposició a la Sala d'Actes del Casal que va restar oberta del 23 de

juliol al 4 d'agost, essent molt visitada i amb elogiosos comentaris dels visitants envers els treballs exposats.

El Jurat designat per la Junta va establir set categories diferents, a fi de fer una valoració objectiva dels treballs quan a la designació dels millors dintre de cada especialitat. El veredict del Jurat va ser el següent:

Cobrellits de ganxet: Enriqueta Alech, (Cobrellit groc amb tirabuixons).

Ganxet en general: Agustina Sanglas (vestit de nena).

Tapets: Maria Ferrer (tapet quadrat amb fil prim). Rosa Vicens (tapet rodó-rossetó). En la categoria de tapets, donada la gran quantitat de treballs presentats, el Jurat va designar primer i segon premi.

Xals: Ramona Casellas (xal blanc amb punt d'ones).

Jersei i Punt: Caterina Serra (Jersei groc i gris).

Manualitats vàries: Florència Mas dibuix pintat amb marc de serpentes).

Treball més original: Esteve Font (quadre pintat amb rellotge interior útil).

Treballs Infantils: En l'exposició hi havia treballs realitzats per quatre nens que varen voler participar amb els seus avis; a proposta del Jurat, es premià a tots quatre com a estímul.

Així mateix, la Junta va acordar de lliurar una medalla de record a tots els participants, felicitant-los a tots i donant-los les gràcies per la seva tasca.

El lliurament de premis va fer-se el dia 9 d'agost, coincidint amb la Vetllada de Teatre que es va oferir al patí del Casal.

Excursions

Ressenyem seguidament les properes excursions que organitzarà el Casal, de les quals podreu tenir més informació al tauler d'anuncis.

22 d'Octubre: BARCELONA, Espectacle o Revista.

5 de Novembre: TARRAGONA I ALTAFULLA.

19 de Novembre: SANT SADURNI D'ANOIA - Caves Park.

SUGGERIMENTS

El soci Sr. Josep Figueras, ens ha obsequiat amb una bústia per a suggeriments, que és a disposició de tots els socis. La Junta us agraeix per endavant les vostres aportacions per poder millorar el Casal.

Agraïrem a tots els interessats que ens facin arribar suggeriments per poder planificar el programa d'excursions per a la propera temporada; ja sabem que encara hi ha molt de temps, però ens agradaria saber a on volen anar els socis d'excursió, per poder satisfer la majoria.

ESPORTS

WETZEL

TOT PER A L'ESQUÍ

Francesc Macià, 10
Xamfrà Guimerà
Tel. 20 76 51

SALT

Ja hi tornem a ser

Un any més, un cop més, encetem una nova temporada, després d'un calurós estiu com el d'enguany, en el qual hem tingut diversos Campionats del Món. El de futbol, disputat a Mèxic i amb Argentina com a guanyador, el de bàsquet, on Espanya, malgrat jugar a casa només va poder aconseguir la cinquena posició i on l'or fou pels E.U.A. i el de natació on Espanya també va decebre, malgrat esser-ne l'organitzadora. Ens retrobem doncs després de tot això, amb el típic inici de temporada.

I si típic és l'inici de temporada, amb els entrenaments a ple sol, els torneigs amistosos i els partits de preparació no menys tòpiques són les il.lusions, esperances i aspiracions, de cara a la nova temporada.

A Salt, aquest any com d'altres, hi haurà l'emoció que suposen les diverses activitats fetes per les diferents entitats del poble. Si les haguéssim d'anomenar totes seria molt llarg, però sí val la pena d'esmentar-ne algunes:

En futbol, el C.F. Salt confiarà una vegada més amb una plantilla jove i amb en Benet Masferrer per segon any consecutiu, per aconseguir quelcom positiu a la 1.ª Regional.

Per la seva banda el Coma Cros també seguirà amb joventut i amb l'Enric Dubé, essent ja el tercer any ininterromput que el mister entrenarà l'equip de la fàbrica. Aquest any els de Can Betes tindran el llistó alt, després del segon lloc de la temporada passada, és clar, però que superar-lo seria aconseguir la 1.ª Regional.

A la 3.ª Regional, el C. Andalusia i el P. Tertúlia també hauran de dir-hi la seva, perquè si repeteixen la temporada anterior i la sort els acompanya, els podem veure als primers llocs de la classificació.

Altres esports que no són el futbol seran també presents com a representació saltenca en aquesta temporada 86/87. Sense anar més lluny, l'A.E. Salt, a més del patinatge, voleibol (que aquest any estarà a 3.ª Divisió), halterofília i futbol, incorporarà arts marcials per a qui vulgui practicar-les. Des del Patronat es preparen curssets per a petits, adults i, com a nota més destacada per a gent de la 3.ª edat. Ara, tots els jubilats, els «avis», com els anomenem tots ben carinyosament, podran canviar durant una estona del dia el doble sis del dominó, per les espatlles d'un gimnàs, i si algú està molt fort podrà canviar fins i tot la sota de bastos per una pilota medicinal.

Si això funciona cosa que molta gent espera, no ens haurem d'estranyar de veure un «avi» fent footing, sinó ben al contrari, caldrà animar-lo perquè les raons seran ben òbvies. Ah! i ja que parlem del tema, cal esmentar que el pla de preparació física per a la 3.ª edat que enguany es desenvoluparà serà el primer que es fa a les contrades gironines. Tot té el seu mèrit, oi?

Un altre punt molt diferent en el qual molts saltencs tindrem la vista posada, serà evidentment, el bàsquet. Enguany s'estrenarà categoria per part dels Séniors del C.B. Salt. S'estrenarà la 1.ª Divisió Catalana. Per això els homes que porten aquesta entitat s'han estat movent tot l'estiu. S'han fet nous socis, malgrat que el primer any no paguin,

s'ha creat un butlletí mensual, del qual ja ha sortit el primer número, i al qual desitgem constància per acostar més el bàsquet a tot el poble. Ara ja és l'hora de la veritat, ara han de comptar els resultats, perquè al final tot el que s'ha fet hagi tingut un profit.

També cal recordar i esmentar les competicions ciclistes on el C.C. Escuredo ha esdevingut un clar favorit arreu on participa, i no només a nivell provincial, sinó també a nivell català i estatal; les de motociclisme, perquè encara que no ho sembli, a Salt tenim diversos campions d'Espanya en diferents especialitats sobre dues rodes; les d'hípica en el C.H. Centaure; les d'escacs, muntanyisme, gimnàs, futbol-sala, handbol i d'altres activitats que es porten a la pràctica des de les diferents entitats i des dels col.legis i que fan que un bon grapat de mainada les practiqui.

Parlàvem d'il.lusions, d'esperances, d'aspiracions, durant tota la temporada aquestes aniran agafant forma o s'aniran esvaint. Passaran, com sempre, moltes coses al llarg de la competició, bons resultats i mals resultats, baixes, incorporacions, escàndols, cremament i moltes altres circumstàncies que faran que tot sigui diferent a l'anterior i a les altres. És per això que penso que JA HI TORNEM A SER.

Stein

FOTOCÒPIES
CÒPIES DE PLÀNOLS
PAPERERIA
TÈCNICA
MATERAL
PER A DIBUIX
I OFICINES

A GIRONA:
Avgda. St. Francesc, 4 - Tel. 20 39 44
Migdia, 11 - Tel. 21 35 65

A SALT
Passeig d'Olot, 166
Tel. 23 27 08

Joves, anys 80

Amb motiu de la setmana cultural que el Col·legi «Santalló Petit» va organitzar la primavera passada, dos redactors de la nostra revista varen anar-hi a explicar-los com es feia LA FARGA.

Més tard, en el col·loqui sortiren diversos suggeriments. Una de les queixes que amb raó feien els joves, era que LA FARGA dedicava molt poca atenció als temes que a la joventut avui interessien.

És un fet que em penso que cal tenir en compte. LA FARGA, vulguem o no, ha anat creant una imatge determinada, un estereotip amb els qui alguns s'identificaran més que altres, però tot i el pluralisme de col·laboracions al llarg dels 7 anys de la Revista, s'han tractat pocs temes que veritablement puguin interessar a la gent jove.

La dècada que vivim, la del 80, no té res a veure amb la dècada dels «feliços anys 60». En aquests vint anys de diferència hi ha hagut un canvi substancial en la manera de viure el jovent el seu propi protagonisme social.

No hi ha dubte que els anys 60 són una referència clara dins la història del moviment associatiu de la joventut. Els joves per primera vegada en la història, tenen un protagonisme clar com a grup social propi, arribant a tenir un paper i una incidència que en molts casos superava els mateixos adults.

Ens aquesta anys es produeix la descoberta de l'individu com a persona diferenciada, i el grup jove com a col·lectiu, té un enorme potencial creatiu dins la societat.

Tanmateix, la força del moviment dels anys 60 fou posteriorment absorbit pel propi «establishment» el qual de cap manera podia permetre que fossin sòmogudes les seves estructures.

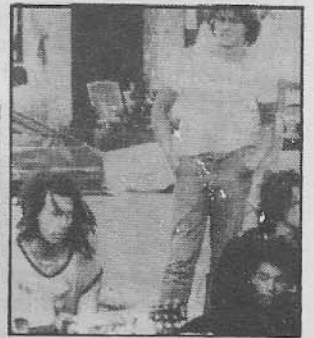
Els anys 70 fou gairebé un desert a nivell de grup. Arribà la crisi econòmica, que no féu sinó que accentuar-se en anys posteriors. En els anys 80 entrem en ple «passotisme» pel que fa a compromís polític o ciutadà, llevat sempre de les comptades excepcions.

El jove ha deixat de ser un protagonista actiu imitat pels adults per esdevenir en molts casos un tipus marginal. Són joves els qui no troben feina, els qui es reuneixen, desvagats, al carrer, els qui «passen» de la societat civil i encara més dels partits polítics... Els joves queden relegats al menyspreu de la pròpia societat adulta, que no entén els seus gustos, la seva música, la seva manera de comportar-se o de vestir.

I quan parlem de joves no els posem pas tots en el mateix sac. Només faltaria això! Hi ha moltes maneres de pensar entre ells, i hi ha classes socials ben diferenciades entre els joves.

Si analitzem però globalment el fenomen social de la joventut actual podem dir que la d'avui li ha tocat viure una època certament descoratjadora i poc engrescadora pel que fa al seu protagonisme dins la nostra societat.

Calen, doncs, a LA FARGA, veus i opinions joves que aportin saba a la Revista. Joves que «passant del passotisme» actuïn d'estímul i de motor per aquesta desgastada societat.

REMOTO
CENTRO RECAMBIOS MOTD

Ramón y Cajal 4 - Tel 240061 - SALT

**VENDA RECANVIS
TALLER REPARACIÓ**

Importador per a Espanya

domino
COMANDI MOTO

SURFLEX
FOR BREN
STRUTTER

CHIARAVALLI
LA CORONA DEI CAMPIONI

ariete

AG330
PLASTICA ITALIA

IRIS
MEC TRAI MONA

polini
SPECIAL TUNING

Mondor

BUZZETTI

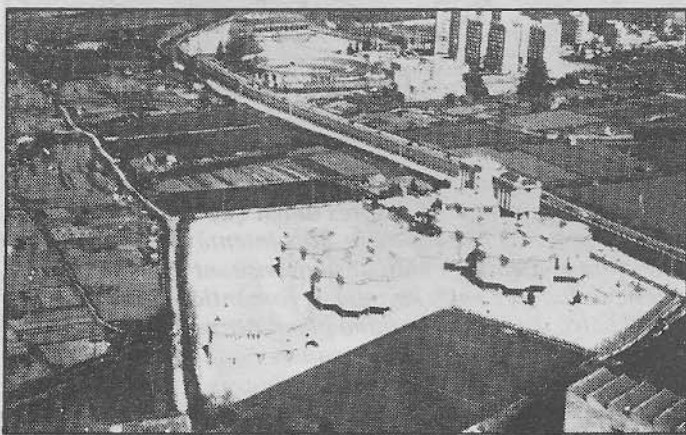

L'ahir no s'oblida...

Quan em poso a escriure em sento molt feliç. Perquè és la lectura de les coses escrites amb sentiment allò que em fa recordar estones passades, moments viscuts... La inspiració pot venir-me de realitats diverses, de moltes coses i diferents maneres. Un simple detall, un objecte, una dada, una melodia... reflecteixen vivències que em fan pensar en l'ahir. I és aquest ahir que s'endinsa en el meu món interior i obra el bagul dels records. N'hi ha tants, de records!!

Es diu que «una mirada et pot impressionar més que no pas la bellesa d'uns ulls». Jo afirmo que un record et pot impressionar més que la realitat viscuda. Records, concretament, els meus records... Són tan tendres, tan sincers, tan humans, i les coses més belles de la vida són tan difícils d'expressar...

El primer contacte el vaig tenir una tarda de primavera quan vaig rebre una carta on se m'informava que el proper dia nou de maig de 1981, havia de presentar-me a unes proves d'orientació. Aquell dissabte vaig posar els peus en el centre religiós-educatiu, de construcció hexagonal supermoderna que seria la flama portadora d'il·lusions i somnis realitzats dels propers quatre anys següents de la meua etapa estudiantil.

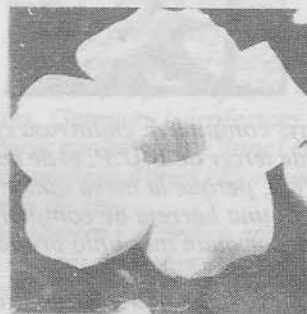
Catorze de setembre de 1981, una dada que mai podré oblidar. Començava a formar part d'aquesta Gran Família Marista en el paper d'alumne. La inquietud, el nerviosisme, la por que no m'acceptessin els companys de classe amb la manera de ser, descobrir el caràcter dels professors, assolir la manera en què m'educarien... eren la clau del meu pensament.

La primera impressió fou que hauria de lluitar molt, tant per aconseguir ser una bona estudiant com per ser considerada com una bona companya i amiga de tots. Sempre he estat una noia tímida i la meua timidesa va arribar al punt màxim quan, a l'asseure'ns per ordre alfabètic, estava envoltada de nens. Una dita catalana assenyala que «de mica en mica s'omple la pica». Certament, al llarg dels dies anava assolint l'ambient i les circumstàncies que m'envoltaven.

Totes les aventures retornen, tard o aviat, records al meu pensament. De primer de B.U.P. recordo que fou l'època on

vaig conèixer persones meravelloses que ara formen part de la meua intimitat; recordo una trobada a Llinars del Vallès una setmana després d'haver iniciat el curs. Fou una trobada molt important per a mi, amb un contacte directe entre alumnes i professors. Qui no recorda, si m'escolten els companys de la quinta 81-82, la tirada de nois i noies a la piscina que va fer aquell germà tan eixerit...

Les convivències fetes foren un camí que cercà més el món de la comprensió, ajuda i amistat. Malgrat que el meu tutor fes dormir les noies d'una en una, tot s'ha de dir, podrien personalitzar-se en un caliu d'harmoniosa germanor. I és clar, mai podré oblidar la melodiosa veu d'aquell jove, que malgrat que era germà marista, amb els seus vint-i-tres anys era tot un monument, que va deleitar-nos una classe de religió amb una bonica cançó guanyadora del festival Cançó Resposta. Encara que tots els que som Família Marista sabem de què va la cosa, recordo que fa ja moltes llunes quan vaig assabentar-me que les ganes de lluitar i crear un món millor omplien les lletres i músiques que els alumnes componien per cercar l'alegria final després d'haver-hi participat.

I seguint en aquest món meravellós dels records, ja em trobo a les portes d'un nou curs. El primer dia fou ple d'il·lusions. Les llàgrimes em queien de satisfacció i alegria al veure els amics que d'ençà que acabarem el curs, no ens havíem vist. Les aventures de l'estiu, aquell foraster que m'havia dit unes paraules d'elogi... tot era digne de comentar en aquell món innocent d'infants que s'apropava al de la joventut.

Segon de B.U.P. em portava un pas més endavant a la meta que volia cercar. Ja les coses semblaven més senzilles. Em sentia bé entre els companys, coneixia la mecànica dels professors i els principis bàsics a seguir dins la normativa religiosa-educativa de l'escola. M'hi sentia com a casa meua. I és que ja formava part del que és la Gran Família Marista.

Diàriament la vida et presenta experiències noves i qui lluita ha de saber que és molt bó aprendre coses que es desconeixen. Aquest curs fou l'encaminat a decidir-me a fer lletres o ciències. Elegir-ne un o altre depenia de les meves preferències i aptituds.

Tots dos mons són importants, però des de petita m'havia fascinat el de les lletres, i de fet a la vida si fas quelcom que no lliga amb la teua manera de ser...

De sortides culturals també en vàrem fer, però la més important fou per a mi els tres dies que passàrem convivint alumnes i germans al Santuari dels Àngels. Junt al germà tutor i un que li va molt la marxa, vàrem passar-ho de pel.lícula. Temps de reflexió i d'esbargiment, moments de treball i de gresca, opinions personals a debatre i cançons que mai oblidaré. Foren uns dies tan humans!! Al que he dit al principi faltaria, una lletra, un escit, un paper.... perquè també reflecteix vivències que em fan pensar en l'ahir. Per acomiadar-nos d'aquestes convivències, el tutor va proposar que féssim unes dedicatòries. Asseguts en rodona, vàrem anar escrivint el que el cor ens deia quan pensàvem en aquell amic o amiga... Unes llàgrimes blanques cauen de les meves parpelles quan ho llegeixo, llàgrimes que em fan recordar moments viscuts amb intensa felicitat.....

I sense ridiculitzar a ningú, tampoc deixo de recordar l'avorriment que em suposava estudiar física, ni la tírria del «profe» que ens ensenyà «Tempus quo memoria moriatur», envers l'equip que és més que un club.... I com si fos una rutina, acabats els exàmens finals de juny, que sempre m'anaren força bé, venia de nou l'acomiadada i la il.lusió de viure un nou estiu.

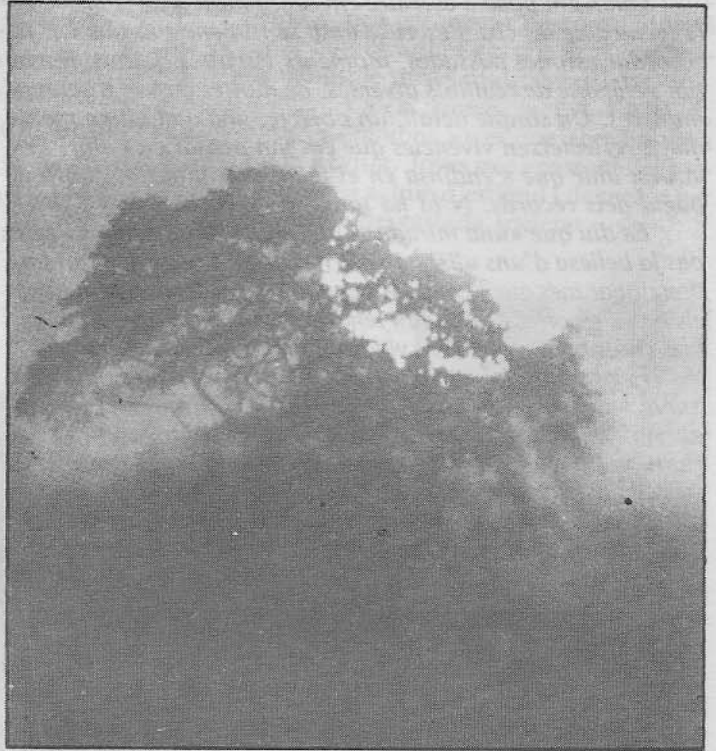

Amb setze anys complits m'endinvasa en el món que havia elegit pel curs de tercer de B.U.P. el de les lletres. Al principi fou un xic difícil, perquè la meua millor amiga feia ciències i hi havia hagut una barreja de companys. Però, de fet, aquest curs va suposar quan més unió brollà d'entre les nostres mans...

Conviure és un do que déu ens dona des que naixem. Per aquesta raó no vaig perdre les estones de convivència que se'ns oferien. De fet, ara se'm passa per la memòria que un divendres abans de les festes nadalenques, quan encara feia primer, es va planejar fer una sortida amb motiu de preparar les dades que s'esdevindrien. Foren només unes cinc hores, temps suficient per gaudir d'una experiència inoblidable on el caliu humà es manifestà en tot moment: quan pregàrem, quan caminàrem pels voltants del llac de Banyoles i quan amb una espelma a la mà cantàrem asseguts davant la senzilla i acollidora església de Porqueres. La flama de cada espelma reflectida en la negror de la nit em va fer veure que mentre hi hagi companyerisme i desig d'esperança la vida serà més bonica del que imaginem.... De fet els que participàvem en aquests actes érem sempre els mateixos, però a conseqüència d'una necessitat interior o de l'ànim que nosaltres donàrem, les convivències de tercer portaren cares noves. Llàstima que foren les últimes... El tutor era tan divertit! Que en fa de temps que no el veig!!

Suposo, però que encara recordarà petites anècdotes: quan va marxar-nos un professor que per molt geni que tenia tots ens l'estimàvem; quan vàrem tenir-ne un en substitució del de filosofia, amb el qual férem una classe de ioga;

quan vàrem fer-li un pastís sorpresa al germà que ens ensenyà a portar una bona comptabilitat, per celebrar el seu aniversari; l'exemple que tots els «culés» vàrem saber dir quan s'ens preguntà una veritat ontològica, filosòficament parlant... l'anècdota amb menys probabilitats de ser oblidada és la del viatge de fi de curs. Ens havia arribat l'hora d'allunyar-nos de la vida quotidiana i conèixer més enllà les fronteres: anàvem una setmana a Itàlia.

Ens hi varen acompanyar un germà, el profe d'educació física i el seu sogre. I després diuen que són els joves qui porten la marxa!! Naturalment, tots intentàvem acampar-la tan bé com podíem. Un matí de pluja visitant el Duomo, unes tardes encisadores passejant per la romàntica ciutat dels canals, el balcó on en nits de lluna plena Romeo i Julieta varen crear el seu niu d'amor, les havaneres que nosaltres cantàrem a l'hotel, tot i que als italians els pugés la mosca al nas... tot el que veiérem i férem m'és fresc ara com la pell d'una pera segons després que el cel hagi plorat.

Suposo que tots els estudiants que passem pel Col.legi Maristes tenim la satisfacció de poder cercar felicitat i allunyament de la monotonia diària en aquest viatge. A tercer has de pensar, bé sempre has de fer-ho, i jo vaig aconseguir un notable final ben merescut.

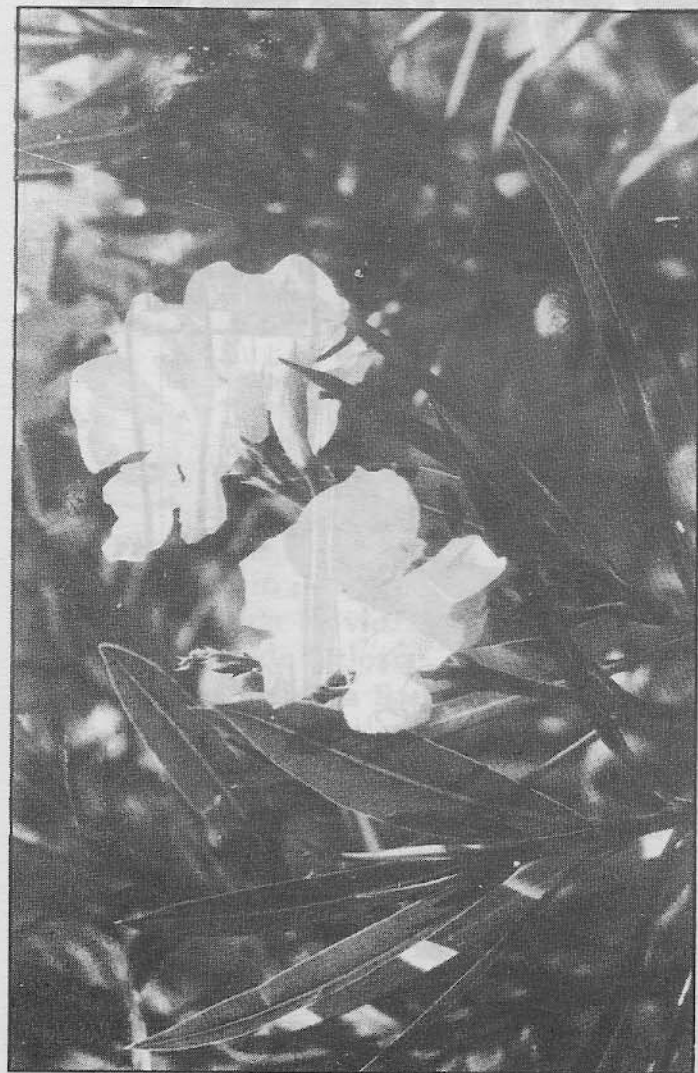
COU, tres lletres que solen impressionar anys enrera, però que una vegada ets a dins no costa molt d'assolir. El que cal tenir ben aclarit és un concepte concret, com si fessis xocolata desfeta, constància. Al ser proper puc recordar-ho amb més facilitat, encara que a vegades els records s'evaneixen.... També m'ho vaig passar bé. Potser fou el millor any, i el pitjot, en el moment de partir....

No oblidó el tutor, que fou el mateix que a segon, ni la seva personalitat tan comprensiva, ni el «show» que vàrem muntar pels «teachers» per Nadal. A l'igual que cada any, se celebra la festa del col.legi, una setmana esportiva

i una de cultural, concursos de cartells i literaris, o el festival de música, és típic que els de COU fem uns obsequis als nostres «estimats professors».

I sense intencions de posar-me «xula», el «show» que vàrem preparar fou tot un èxit. L'organització fou portada a terme per tots; un era el presentador, altres donàven els regals, feien la coreografia, xiulaven a aquell profe perquè... dos ho gravaven en vídeo. La finalitat fou que, per obtenir el detallet que se'ls lliurava amb tot l'amor, havien de fer unes proves: ballar breakdance, fer de boxejador, demostrar la seva força, passar-se ous fins que un fes la «truita al terra», ballar una sevillana malgrat que fos d'un exaltat nacionalisme català... proves farcides de gresca que tots acceptaren de bona gana. Són macos, de fet, els professors, oi?

Parlant de dates habituals que celebràvem, no puc deixar de banda la festa del col.legi, celebrada any darrera any el vuit de desembre en commemoració a la Verge Maria Immaculada, la Nostra Bona Mare, com deia el fundador Marcellí Champagnat. Aquest any fou una diada especial, perquè junt a una companya de classe fórem les elegides per escriure unes ratlles a la Verge i lliurar-li unes boniques flors. Més que mai vaig sentir-me a prop d'ella, quan vosaltres Família Marista escoltàveu el poema, que la meua companya

va llegir, i vàreu aplaudir una vegada vaig posar el pom de flors als peus de la Nostra Mare Amiga.

COU, emperò, és un curs encaminat a passar les proves anomenades Selectivitat per obtenir la puntuació necessària a l'hora d'ingressar a la universitat. A COU, tots, més o menys teniem clar els estudiants que volíem seguir fent i ara seriosament, no com anys enrera que els nois volien ser ginecòlegs, per estar envoltats del sexe que anomenen dèbil, i les noies que volíem ser infermeres per pescar un atractiu metge... Parlant del «sexe dèbil», també puc recordar els debats feminisme-masclisme que ens donaren l'oportunitat d'expressar les nostres pròpies idees. I no específic qui guanyava.

I acabat el COU i la Selectivitat poden acabar-se els contactes, però com un bon lladre torna al lloc del crim, un alumne que coneix de veritat la Família Marista, no deixa mai aquest contacte. Vaig acabar, però hi vaig tornar i hi tornaré. He estat tan feliç durant aquests quatre anys, que mai podré desfer-me d'aquesta Gran Família i menys ara que el meu col.legi estimat celebra el seu primer centenari d'existència a terres gironines.

I aquests cent anys d'existència m'han fet prendre contacte amb la veritable història del col.legi, les seves arrels amb els quatre fundadors, personalitzats simpàticament com «les quatre H», i m'ha fet veure que a la vida puc triomfar ja que he realitzat coses de les quals he tingut una felicitació que no m'esperava....

I aquests cent anys d'existència m'han fet prendre contacte amb tots vosaltres, Família Marista, al fer-vos saber literàriament, totes les meves impressions, vivències i bons records.

I és que a tu Marcellí, per ser el fundador de l'Escola Marista, a tu Verge Mare, per abrigar-me càlidament dia i nit; a vosaltres, «els quatre H», per trepitjar i enamorar-vos de Girona; a vosaltres, Germans i Professors, que m'heu educat; a vosaltres Pares per haver-me donat aquí la possibilitat d'ensenyança; i a vosaltres Amics i Companys per haver-me fet sentir tan plena de joia....

A tots, us ho agraeixo i us dedico aquestes ratlles, aquests records, els meus records, que com el meu nom quedaren sempre gravats en mi....

Les tradicions, llegendes i xafarderies

Un dels fets que diferencia millor un poble d'un altre és tot el cúmul de xafarderies quotidianes que, amb el temps, poden esdevenir llegendes i generar tradicions. (Penseu quins episodis més divertits no provocarien la creació de moltes de les nostres llegendes més sagrades).

Malauradament, la nostra vila no disposa d'aquests elements (de xafarderies ja n'hi ha, però

són de safareig). Per això la S.E.R.S. ha pensat que calia inventar-se'n alguna, conjugant les característiques més definitòries del nostre entorn (les fàbriques, l'aristocràcia arruïnada, les Deveses, el Sanatori, etc.)

Avui us proposem la del Geperut de les Deveses. Esperem que, si bé ara no són veritat, potser algun dia els nostres successors se les creuran.

El geperut de les Deveses

Sé que per a la ment humana moltes vegades és més senzill romandre en la ignorància que conèixer, i jo no tindria cap necessitat d'explicar-vos aquesta història si no fos que ELL existeix, que ja és a punt de complir-se els vint-i-cinc anys de la seva darrera aparició i que la consciència m'impedeix de callar.

Tots haureu sentit alguna vegada, quan el capvespre us sorprèn a les Deveses, una sensació difícil de descriure: us gireu mirant enrera tot escrutant les ombres de les arbredes, qualsevol soroll us sobresalta, etc., i us trobeu caminant més de pressa del que és normal, sense torbar-se i intentant arribar als primers llums del poble com més aviat millor. Després, ja més calms, interpretem que tot és fruit d'una excessiva imaginació, o bé, de l'exuberància de les pol·lancredes del nostre parc. Ara us puc dir amb tota seguretat que no. Que hi ha una causa real per espantar-se i que durant els propers mesos cal que tots els saltencs anem molt alerta, aquest afer ja ens ha costat molta sang i, curiosament, ens entestem a ignorar-lo.

De fet, jo era Secretari de l'Ajuntament abans que m'internessin sense gaires raons als Psiquiàtric, i maleixo sempre aquell dia que em vaig posar a catalogar els arxius parroquials i els de la Casa de la Vila, i em vaig entestar a comprendre les anòmales inscripcions que en el llibre de baptisme i el d'enterraments hi ha relatives a un JESÚS VILA i PARÉS, ho veureu tot seguit:

— El dia 19 de setembre de 1786

(ara fa 200 anys) va ser batejat amb urgència en Jesús Vila, de pares desconeguts i trobat abandonat a la porta del Mas Llorenç.

— L'endemà aquest nadó va morir i va ser enterrat a la fossa comuna del cementiri, que abans era al davant de l'església parroquial, segons consta en el llibre de defuncions de l'any.

— El 21 de setembre de 1786, consta en el registre de denúncies de l'Ajuntament que el campaner va trobar la tomba de l'infant (a terra) profanada, sense el cadàver i voltada d'infinitat de petjades «com de rat». Sembla que l'afer va portar cua, perquè uns dels acords del Ple de l'Ajuntament del 18 de novembre va ser el d'encarregar a l'agutzil que dos dies a la setmana es dediqués a netejar el cementiri de salvatgines.

A primera vista, tot plegat només sembla una narració ben cafre, i així ho vaig creure jo al començament. Més tard, però, em va intrigar una petita nota que hi havia al peu de la inscripció de defunció, deia: «Que Déu l'ajudi a obtenir el repòs etern i allunyi aquesta maledicció de la nostra parròquia».

A partir d'aleshores he trobat una constant en els arxius municipals, cada vint-i-cinc anys comencen a succeir fets

inexplicables i tràgics; el primer cas va ser el 12 d'octubre de 1811, quan el masover de «Mas Devesa» va ser trobat a l'albada pels carrers del poble, amb els ulls esglaiats i ple d'esgarrapades molt profundes. Va morir al cap de tres dies tot murmurant una estranya història d'un geperut que havia trobat al Bagant d'en Domènec, de proporcions gegantines i acompanyat d'un estol immens de rates, i que l'havia atacat.

El pas següent va ser l'estiu de 1836, quan amb poc dies de diferència quatre noies de 17 i 18 anys van desaparèixer i van ser retrobades, al cap d'una setmana, vives però desfigurades; totes van donar a llum uns éssers mig rata mig home, amb una curiosa protuberància a l'esquena (com un gep). Aquestes noies van morir al cap de poc i van ser exorcitades per un dominic de Barcelona que es va desplaçar al nostre poble a petició del bisbe. Totes van coincidir a explicar unes vivències al·lucinatges: parlaven d'ELL, d'uns túnels a les Deveses i d'unes rates, moltes rates.

Més greu va ser encara la terrible pesta que va fer morir 20 criatures de Salt la tardor de l'any 1861. La diagnòsi dels metges era «pesta bubònica» i l'atribuïen a una plaga de rossegadors sense precedents que va assotar el po-

ble per aquella època. Cal dir que en el Llibre d'acords de l'Ajuntament hi figura una pista molt significativa, diu «Un escamot d'Artilleria de Girona ha hagut de fer acte de presència a la Vila per apaivagar la indignació del poble contra EL GEPERUT».

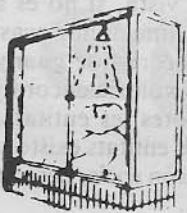
No voldria cansar-vos, ja ho veieu, més tard van morir, horriblement mutilats, dos meners. Al cap de vint-i-cinc anys (el 1911) va desaparèixer una família que el capvespre havia anat a fer llenya a les Fonts. El 1936 una munió de rates i «un fascinerós deforme» (segons diu el Llibre d'acords de l'Ajuntament) van atacar el nou escorxadador del Pont del Molí i en una nit van sacrificar i destrossar 80 caps de bestiar.

Sé que em moriré aviat i que és molt difícil que pugueu arribar a creure un pobre boig, però sobretot, pel que més estimeu, aquest any no aneu el capvespre a Les Deveses. ELL hi és i cal evitar com sigui una nova desgràcia.

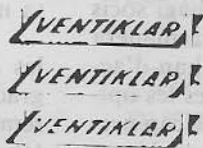
Esperem que el nou Ajuntament, ara que va recuperant les Deveses, descobrirà algun dia l'amagatall del monstre i ens podrem desempallegar d'una vegada d'aquesta amenaça, que, encara que no ho vulguem saber, viu el nostre poble i espera cada vint-i-cinc anys per renèixer.

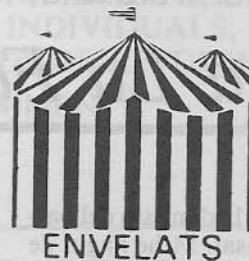
Fàbrica de miralls
Col·locació i instal·lació
Especialitat en vidrieres artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a Bany

DISTRIBUÏDOR

C/. Joan Maragall (Cant. PP.CC.)
Tel. 23 58 11 SALT

Emili Crous

LLOGUER DE CADIRES
ENVELATS
ADORNAMENTS, PISTA PARQUET

Sant Jaume, 14
Telèfon 24 16 47

SALT (Girona)

Dues o tres coses que voldria dir.... sobre l'estiu

1) Sens dubte que aquest estiu del 86, entre altres coses, passarà a la història pels incendis. S'ha especulat molt sobre aquests que si són polítics, especulatius, els boscos bruts.... La realitat, però, ha estat brutal i trista. Tot i que a Salt no els hem viscut en el nostre territori, ja que les nostres deveses, o bé perquè no son gaire especulatives, no interessin als altres o perquè estan cuidades, estan intactes del foc; els incendis ocorreguts a Catalunya és una cosa que ens dol i tots hem de posar-hi el nostre esforç perquè no passi.

2) Un rètol de «Es lloga» en el lloc de costum dels «quadres» del cinema Esplai, durant aquest estiu, feia que a Salt, amb un any, es quedés sense els dos cinemes que teníem. Afortunadament, la primera setmana de setembre, el cinema Esplai ha reemprès la seva programació doble i això tranquil·litza el personal. Però atenció, tal com deia en aquesta mateixa Farga, depèn de nosaltres que Salt es quedi sense cinema.

3) La fórmula de fer una Festa Major, començada l'any passat, ha estat més reforçada aquest any. Més participació i molt més popular. Cal ressaltar els sopars que es varen fer en el carrer,

sobretot a la part vella de Salt. Uns sopars comunitaris amb participació i organització dels mateixos veïns. Un exemple a seguir l'any que vé pels carrers que aquest any encara no ho han fet.

4) Parlant de Festa Major, cal esmentar el pregó d'obertura fet pel nostre company i admirat Jordi Soler (Hèlius). A part d'inaugurar balcó d'ajuntament, en Jordi va fer una apologia

d'estimació a Salt, que ja ho voldriem molts saltencs.

5) La primera edició, i organitzat per aquest Casal, de Festival de Cançó Catalana. Salt ja té tradició en el muntatge de festivals de Cançó. Els més destacats i que varen tenir diverses edicions i ressò, són el del «Grill» i el de «conya-espectacle» «De Salt a la Fama». Esperem que aquest tingui moltes edicions i esdevingui un bon Festival.

Cartes a La Farga

R. TÖRREMADE

Sr. Director:

Ara entenc més la dimissió del passat President del Casal. M'he hagut de llegir dues vegades la Carta a La Farga que publiquen al número 77 del mes d'abril.

I no és que no entengui que hi ha persones que poden reaccionar d'aquesta manera, per a més èmfasi hi ha la vella dita que, «El món ha de ser complet». El que em fa sentir vergonya aliena, com a soci del Casal, és que es tracti a unes persones que regeixen tan desinteressadament l'Entitat, amb aquests qualificatius.

En aquest cas, no culpària a la poca cultura que moltes vegades serveix d'escut per a disculpar certes actituds que en res beneficien la convivència. Més aviat jo diria que són el resultat d'un ambient de desconfiança que hem mamat (segurament que massa temps) provocada intencionadament, per a des-

acreditat tot aquell que de bona fe intenta fer alguna cosa que pugui reportar un benefici aglutinador a les persones i pobles. Ens han inculcat que ningú no fa res si no és per a profit propi i aquests pensaments hem d'intentar desarrelar-los sigui com sigui. Una manera d'entendre-ho és participant-hi.

Hauran de passar molts anys encara perquè un vici o esport (criticar destructivament) com aquest perdi virulència. S'han d'acceptar totes les discrepàncies. S'ha d'acceptar que hi hagi socis que no estan conformes de la manera com funciona una entitat. S'han d'acceptar o almenys escoltar totes les opinions dels socis i entendre que cap persona s'ha format en el mateix ambient, estat social, cultural etc....

El que no es pot acceptar és que es tracti una Junta del Casal o de qualsevol altre entitat tan grollerament.

D'equivocacions, tots els que fan

alguna cosa n'han tingut, en tenen i en tindran, per això som humans. Segur, qui pugui presumir de no equivocar-se és que no ha fet mai res.

Quan no estiguem d'acord amb una actuació, exposem-ho. Si ens sembla que aquella persona no és adient al càrrec, presentem un vot de censura amb el corresponent programa, i si és acceptat tindrem ocasió de demostrar el nostre punt de vista, si no és acceptat podrem esperar una millor ocasió. Costa més saber perdre que guanyar.

Des d'aquí voldria encoratjar totes les Juntes de totes les entitats, ja que gràcies a elles les entitats existeixen, penssem que també són socis, però amb moltes obligacions.

Voldria dir que socis com el que ha escrit aquesta carta a La Farga no aporten res de bó a cap entitat, i hauria entès molt més l'expulsió d'aquest soci que la dimissió del President.

La Festa de l'Arbre

Ha passat la Festa de l'Arbre, sí, ja fa dies. A diferència però, d'altres festes que, acabat de dir acabat d'oferir, aquesta, si el temps hi acompanya i el civisme dels ciutadans ho permet, podrem gaudir per molts anys els seus efectes.

Per aquest motiu, sempre és temps per parlar d'aquest tema i més quan sembla que va arrelant i es va celebrant d'una manera continuada.

La represa d'aquesta tradició civica i cultural ha estat un gran encert, a part de la necessitat, després de l'arbricidi que es va practicar sense contemplacions, en una època no gaire llunyana, i més encert, encara, orientar aquesta Festa cap a la recuperació de les nostres Deveses. En aquest afer cal felicitar l'Ajuntament, i no solament per la decisió, sinó pel resultat.

La fisonomia del Pla dels Socs (un bateig una mica desorientador) ha fet un canvi radical que esperem que s'escampi com una taca d'oli amb els anys vagi ocupant altres espais de les degradades Deveses.

Els arbres, els bancs i les papereres són els tres elements que fan agradable i acollidora una visita al mencionat lloc, i si encara, a més —és molt demanar?— es pogués donar una utilitat al riu Ter que passa a frec, fariem un guany important.

Amb tot, però, s'hauria de possibilitar que la participació a un acte tan important (La Festa de l'Arbre) fos més participativa per part de tots. Fer-la un dia de festa? Sí, és el que proposo. A nivell d'escoles deu quedar prou llúida, però a nivell de poble queda prou freda i crec que és un acte prou important com per intentar potenciar-lo.

Entenc perfectament que a nivell escolar té el seu relleu i que els mestres estan inculcant aquest respecte i coneixement de la natura tan necessària avui dia, però també crec que hi falta la participació dels pares que, vulguem o no, necessiten tanta conscienciació com els nostres fills. I si més no, encara que només sigui perquè coneguin aquells indrets, vegin la recuperació que s'està portant a terme a les Deveses i entenguin que és un lloc ideal per anar a fer una

passejada; el tenim a prop i la tranquil·litat que irradia és molt acollidora.

Una suggerència seria que els organitzadors d'aquesta Festa intentessin, encara que només fos com a prova, de celebrar-la un diumenge. Ara que hi ha el costum de fer arrossades, per què no?, doncs, fer una arrossada popular. Al matí plantar els arbres, un per família que s'hi apuntés. A continuació alguna atracció per a la mainada i seguidament dinar, i si calgués, per pair-lo, es podrien tocar quatre sardanes.

Voldria dir, segons al meu parer, que el que cal és potenciar aquest espai que tenim a peu pla i dintre el terme. Ja sé que hi ha escoles que hi porten els seus alumnes i en fan un ús correcte, però anant-hi en família és una altra cosa, si més no crea una habitud. També cal dir, però que ara a l'estiu el sol és massa impertinent per aquells indrets, però a la tardor, a l'hivern en dies de sol i sense tramuntana i sobretot a la primavera és recomanable per a tothom.

I per què no recuperar el riu per a l'estiu? Tot plegat seria qüestió de pensar-s'hi una mica. Joc de poques taules com sé sol dir. Quan a Pedret, amb unes aigües no tan netes, ho volen intentar, què no es podria fer a Salt? Fins i tot una platja.

I pot cabre al Pla General? Són terrenys comunals que no es poden planificar? Parlem-ne.

Bones festes a tothom i per l'any que ve, «al Te», un concurs de regates per la Festa Major i... un de pesca!!

N. de R.: Aquest escrit estava destinat al programa de la Festa Major, però per un error de la Redacció no va ser possible publicar-lo, motiu pel qual demanem disculpes a l'autor i als lectors.

RAMON TORREMADE

Imparables....

El passat dia vint-i-cinc de juliol, dia de la **Festa Grossa**, tinguérem amb nosaltres el grup **Circ Sèmola**, que com diu el seu nom era un espectacle d'humor circense. Tot i que semblava que havia de fer una gran tronada, varen caure només quatre gotes i petits i grans ens quedàrem asseguts a terra sense perdre detall de l'espectacle. L'últim dia de la festa tinguérem amb nosaltres el conegut Angel Daban, que ens oferí tot un seguit de cançons i danses; per finalitzar l'espectacle, els nois i noies de Rialles, teniem preparat uns quants jocs de «cucanya», com: carreres de sacs, trencar olles, etc.

Segur que tot passejant pel passeig de la Ciutat de Girona, vàreu veure l'estand de Rialles on vàrem exposar fotografies dels espectacles d'aquest curs, el **Cuc** dibuixos que feren els nens durant la mateix Festa Major, sobre Rialles, etc...

12 d'octubre: a **Can Panxut**, en Cesc Serrat ens presentarà **Contes Breus i Extraordinaris**, on ens narrarà un conjunt de Rondalles de diferents països i èpoques.

30 de novembre: **El T.E.I. de Sant Marçal**, representarà dues obres amb titelles:

Les Carpes de l'Onyar: És una obra que té lloc a la ciutat de Girona. Els principals protagonistes són un nen que intentarà ajudar les carpes del riu Onyar i un monstre que farà encanteris als gironins perquè li llencis bosses d'escombraries.

Tele Fan-Fan al Castell de la Por: Tres nens visiten el Castell de la Por, on viu el fantasma Tele Fan-Fan, a qui no agraden els nens, a partir d'aquí tindran lloc una sèrie d'aventures força divertides.

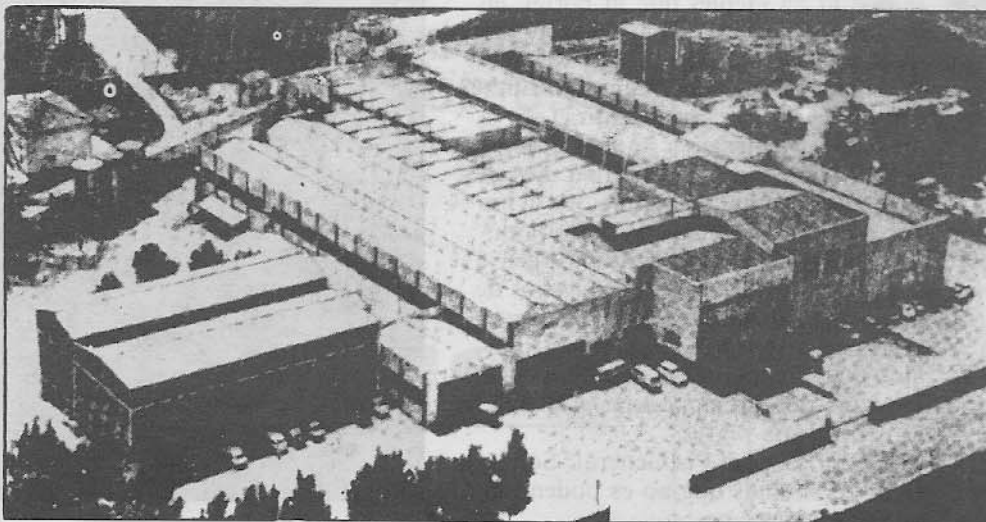
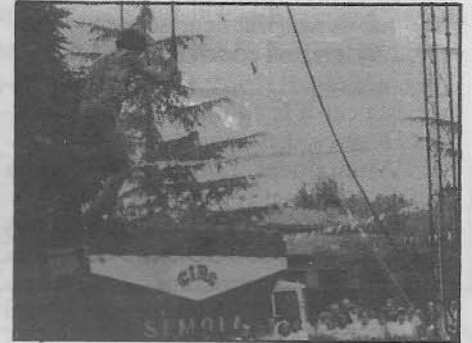
Més coses....

El dia tretze de setembre, quan faltaven pocs dies per donar inici al nou curs escolar, (segur que ho recordeu, ja que eren els primers dies), vam tenir amb nosaltres el grup **Flic Flac Teatre**, que ens oferiren a la plaça de l'Onze de Setembre, un reguitzell de cançons i rondalles que ben segur varen fer somniar petits i grans en aventures extravagants.

Tot seguit vingué la xocolatada i així acomiadàrem l'espectacle.

Espectacle

El dia catorze a **Can Panxut**, el grup **Teatre de Vapor** ens oferirà l'obra **La gallina dels ous d'or i altres romanços**, on un rodamón amb la seva carreta plena de disfresses, ens explicarà alguns contes. Durant el transcurs de l'obra, coneixerà una noia i tots plegats trobaran una curiosa gallina que els portarà a trencar la seva amistat i, mitjançant altres circumstàncies, tornaran a refer l'amistat...

**ESCORXADOR
GENERAL
FRIGORÍFIC**

Sala d'especejar

Frigorífics del Ter, S.A.

CARNS DE PORC I BOVÍ
Repartiment diari

Carrer Major, 419
Tel. 23 31 11
SALT

A la Taula de La Farga

La Farga i el programa de Festa Major del Casal

Com saben els nostres lectors, l'equip de La Farga sempre ha col·laborat en el recull de treballs destinats al Programa de Festa Major, editat pel Casal, i ha connectat amb la gent que cada any hi participa amb les seves col·laboracions.

Diguem COL.LABORAR perquè a nosaltres sempre en ha estat difícil te-

nir un poder de decisió en la confecció general del programa, ja que aquest sempre ha estat coordinat i gestionat per una sola persona, que ens fa el recull general.

Volem fer constar això perquè aquest any, per causes imprevistes i l'un per l'altre, ens ha passat per alt encarregar els escrits a algunes persones que

sempre hi havien participat: Pau Masó, Peraferrer, Torremadé.....

Lamentem que per un error de seguiment s'hagi trencat la continuïtat en les col·laboracions i sabem que els afectats sabran entendre la nostra errada totalment aliena a la nostra voluntat.